

Slavčkova rana.

Tistega dopoldne je bil Kožuhov Slavko nemiren in razposajen. Venomer je letal okrog vogala domače hiše in nagajal zdaj svoji sestrici Urški, zdaj zopet sosedovemu Tinčetu. Kar ni ga bilo moči ugnati, tega razposajenca. Mati so se parkrat oglasili iz hiše in ga pokregali, pa ni nič zaleglo Kožuhovemu Slavkotu.

„Slavko, jaz ti nekaj povem, pa ne smeš nikomur povedati, veš, nikomur,“ je nagovoril po daljšem odmoru Pljunov Tinče Slavkota. „Z mano pojdi,“ nadaljuje Tinče in ti bom pokazal. Streljala bova, veš, Slavko! Pa tiho bodi in ne zini o tem nobene besede ne pri vas doma, pa tudi pri nas molči o tem. „Laborbar“ sem vzel našemu očetu iz omare. Skril sem ga pod posteljo. Zdajle grem ponj. Pet krogel je notri. Videl sem jih natanko.

„Kááj — streljala bova? — Ha, kot vojaki, kadar gredo v boj, kajne Tinče!“

Pa sta izginila z dvorišča Kožuhove hiše, jo zavila za vogalom in naravnost na Pljunov vrt. Tinče je smuknil v hišo, Slavko ga je pa počakal na vrtu. Kmalu se je vrnil Tinče z orožjem v roki.

„Daj meni, bom jaz poizkusil,“ sili vanj Slavko.

„Na, pa poizkusi; a pazi, da si česa ne narediš!“

Slavko je zgrabil z levo roko pištolo, z desno pa napel petelina, a v tistem trenutku se je obenem izprožilo.

Da bi ga bili vi videli Kožuhovega Slavkota, kako se je skremžil, ko je počila pištola in sfrčala krogla skozi — palec njegove desne roke. Kot ranjen lev je zavpil v silni bolečini, in debele solze so mu orosile lica. Pa tudi Tinče se je prestrašil, skočil je k njemu in ga izpraševal: „Kaj pa je, kaj pa je?“ — Pa se je pocedila kri iz Slavčkovega palca, in rana se je odprla. Kri je tekla kar curkoma. Pištola je ležala na tleh. Tinče jo je pobral v hipu, stekel z njo v hišo in se vrnil k Slavku. Bled kakor zid je stokal Slavko, držeč z levo roko palec desne in gledajoč, kako mu curkoma odteka kri.

„Pojdi, greva na potok, da izmijeva, pa bo kmalu dobro,“ mu nasvetuje Tinče. In res jo popihata na potok in zmivata.

Slavčkova roka je jela otekati. Rana se je odprla in je zijala, kot bi mu hotela očitati greh.

Preočitna je bila Slavčkova rana, da bi jo mogel zakriti pred starši. Objokan je bil ves, in mati so ga vprašali že oddaleč, kaj mu je.

To je bilo vršanja pri Kožuhovih! Oče so segli na polico po palico. Tam v kot je moral poklekniti Slavko in čakati, dokler se ga niso usmilili oče s palico in mu jih naložili par na hlače.

Tedaj šele so stopili k Slavkotu mati z obvezo in mu obvili ter namazali rano.

Naj vam povem, da se je vsled materine skrbnosti Slavčku rana kmalu zacelila.

Z rano se je Slavčku zacelila tudi želja po orožju. Krepko je odmevalo tudi v Pljunovi hiši, ko so jih oče naštevali domačemu Tinčetu. Kisal se je, prosil in obljubljal, da ne bo nikoli več vzel ničesar iz očetove omare.

Oba sta se poboljšala: Tinče in Slavko. Danes nič več ne želita nevarnih igrač. Slavčka spominja na nesrečni dan zarez na roki, ki se mu še danes pozna; Tinčeta pa nad vratmi viseča leskovka, ki je najboljše zdravilo za razposajence in za neubogljivce.

Vukovoj.

Pridna Pavlika.

Pela gospodinja je bila Oblakova Pavlika. Edina hčerka — se je kaj rada držala matere in se potila rada vsakega gospodinjskega dela, bodisi v hiši ali v kuhinji, bodisi na dvorišču ali v drvarnici, pri perutnini ali pri drugih živalih.

Pridna doma. je bila tudi pridna v šoli, pridna za domače delo in pridna za učenje. Ljubljenka svoje